

FRAN KOŠIR:

Godec Polkec.

ri Zajcu, županu tam v Dupleku za grajskim gozdom, so praznovali vsakoletni domači praznik — koline. Skrbna mamica županja je napekla okusnih potic, belega kruha, mesa in klobasic. Zajčev očka pa je dal pripeljati iz gorice rujnega vinca ter povabil nekaj sorodnikov in sosedov. Poklican je bil tudi daleč naokolo znani godec Polkec, mož rdečega nosa, dolgih in redkih brk ter isto take brade. Svoj kotiček si je izbral na klopici ob topli peči.

Kakor je že ob takih prilikah navada, so pridno jedli in pili, peli in plesali, vmes pa tudi izbijali šale in burke. Slehrni izza bogato naložene mize je moral povedati nekaj. Da ni bil izvzet godec Polkec, je umljivo. Dasiravno žlobudravega jezika in navihane, se je vseeno branil ter izgovarjal, da godec Polkec ne ve nikake šale. Na vsestransko prigovarjanje se je vendar omehčal ter vprašal goste, si li žele one o žlici ali vilicah. „Nam je vseeno,“ odvrnejo gostje, „povej, katero hočeš!“

„Meni tudi,“ de Polkec, „pa katera bi bila vam zbranim ljubša?“

„E, pa povej tisto o vilicah,“ reče sosed Brglez. „Vilice imam itak rajši, ker z njimi jem meso.“

„Veš, Tone, pa je ona o žlici lepša.“

„Povej pač o nji, saj zajamem z žlico časih tudi kaj dobrega iz sklede!“

„Pa bi menda o vilicah le bilo lepše.“

„Torej zini nekaj o vilicah.“

„Saj bi, če bi ne bilo lepše o žlici.“

Sedaj pa je bilo dovolj. Gostje se začno smejati vedno glasneje godčevi navihanosti, sosed Brglez pa na tihem jeziti.

Ko se grohot nekoliko poleže, se začne ustiti užaljeni Zajčev sosed približno tako-le:

„Bil je godec, slab godec, pravim, ki je zaslužil v vaški krčmi za svoje cviljenje na ročno harmoniko deset grošev, jesti in piti, da je bil pijan kot žaba. Vračajoč se proti domu, pride do mlake, kjer so žabe regljale v enomer: „Uuusn, uuusn, uuusn.“ Godec, misleč, da pravijo žabe njemu nekaj o osmih groših, prešteje denar še enkrat. In imel je pač deset grošev, ne uuusn, kakor so kričale žabe. Začne jim torej praviti in vpiti, da jih ima deset; a vse zaman. Žabe so gonile svojo naprej. To pa pijanega godca tako ujezi, da vrže prisluženih deset grošev v mlako žabam, češ, preštejte pa jih same, ako jih ni deset.“

Sosed Brglez je malce utihnil, potem pa vprašal: „In kdo, mislite, je bil ta godec? Bil je naš današnji godec Polkec. Opazoval sem ga na svoji oči.“

Da so se navzoči smejali na vse grlo, si kajpada lahko mislimo.

